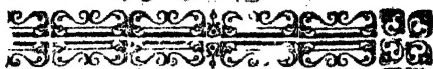

૫૪૨૮ $\frac{18}{93}$ ૧૨

તશોખીન ગરબાવળી

છપાવી પ્રસીદ્ધ કરનાર
શા. કાળીદાસ ભગવાનદાસ

ભગત માન વધારવું માહરે, જોષ દુરીજન બળશે દાઝ. માહ.
 માની આશીષ શીશ ચઢાવીને, બહુ મંગળ ગાયછે નાર. માહ.
 ભેરો પંચ શબ્દ વજ્રાવીને, ગાળે ગરગડે નોખત સાર. માહ.
 આણી અંગ ઉમંગ અતી ધણો, ગુણ ગાયે યદુરામદાસ. માહ.
 ગાયે શીખે આચ્છવ વીનાતણો, પુરે ગણુમતી ઉનૈ આશિ. માહ.

ગરબો.

માબળજો અરજરે, ઉનૈગદ વાળી,
 છે દયાનો દરિયોરે, ઉનૈ ખીરદાળી;
 જુઓ મેહરની નજરેરે, મૃત્યુ લોક બણી,
 વાપ્રો છે કળાનુગરે, વક્ષે શી વિશ્વતણી.
 લાગ્યા ઘટના ધર્મજરે, અધર્મનો ઉદય થયો;
 અસત્યનું આચરણરે, સત્યનો ચર્ણ ગયો;
 મુકી પોતાની વિધારે, પુસ્તક પરનાં બણે,
 ઉદરને અરથેરે, સુખા શુભ નવ ગણે.
 વિપ્ર સંધ્યા રહીતજરે, વેદની વાત કશી.
 કરે મુદ્રની સેવારે, આચરે કરમ કશી;
 વિશ્વાસને સંપજરે, લોકમાં રહ્યો નહી.
 જુડે ઝાઝી વાધીરે, કૃતી સૌ કુડી થમ;
 અવની ઉપરથીરે, યગ્નને યાગ ગયા.
 હવે તો માહરે, દીલમાં લાવો દયા;
 જેમ અશુરને ધારીરે, દેવની રક્ષા કરી.
 તેમ કળી અટકાવીરે, સત્ય વરતાવો ફરી.
 વિનલી ગીરધરનીરે, મનમાં ધારીને;
 કરો ધર્મનું રક્ષણરે, પોતે ધધારીને.

ગરબો.

બુઝી જગતના સામુંરે, જનુની જશ લેવા;
કરી ધર્મનું રક્ષણરે, દંડ કળી દેવા.
આમોને ઉત્તરે, બાળા બરદાળી.

ત્રીપુરાને તુળજીરે, સામા માદાકાળી;
લક્ષ્મીને લલીતારે, બચાની ભુવનેશ્વરી.
હીંગલાજને હરસદરે, વરાહી વાઘેશ્વરી.

અઢાપુત્રી આંહીરે, ભગવતી અઢાણી;
સાવીત્રીને અગલારે, રાંધણ રાદાણી.
ચંડી ચામુંડારે, અનસુયા અષ્ટ ભુજ;
નંદા આનંદારે, નારાયણી નવ દુગા.

કૌભારી કાલ્યાણીરે, પીતાંબરા પરમેશ્વરી;
આઘા અનપુર્ણારે, વીજયા વિવેચ્ચરી.
સિદ્ધીદા ચંદ્રવટારે, ઉમીઆ આશાપુરી;
આઘ આવી નીવારોરે, કૃતી કળીની આરાસુરી.
સુખ પામે સૌજનરે, ધર્મમાં ચિત્ત હરે;
બાવે ભક્તી તમારીરે, ભુતળ સર્વે કરે.
એ અરજી મારીરે, અવલોકન કરજો;
વિનતી ગીરધરનીરે માજી ઉર ધરજો.

ગરબો.

ભલે આવીઓ ચૈત્ર માસરે, દરશને જઈએરે;
સાં ઉત્તેઆધનો ગોખ, સઘ ફળ લઈએરે.
બહુ ગુણ ભરી બાળાં ધામરે, શરણે રહીએરે;
સુખ ગામ ઉત્તેધામ, સઘ ફળ કહીએરે.
માજી પુરુષ પીઠર કહેવાયરે દીન બહુ આવેરે;

તેનાં મન વાંચીત ફળ થાય જેને જેવો ભાવે

કળશુગમ્ન પ્રાપ્તિ લોકરે, દસદી સીધાવેરે;

સામ સુક્તી દેખાડે કોઈ, સુડી ગમાવેરે.

જે છે ભક્તી સુક્તીનું રૂપરે, તે નવ જાણેરે;

છે અભેદ ભવ અછેદ નેત્ર નવ, કહી કુર્ગા વખાણેરે

અકલ વાત ઓપે માત, જુગમાત, નવ રાત્રમાં ખેલેરે

આવે સંધ મન ઉમંગ, ભર્યા રંગ તર નારીયો ખેલેરે.

મૃગ વાહન કરી બહુ રૂપરે, આવે સો સામીરે;

દીહુ દેવળ ઉત્તે ભુપ, વેદના વાસીરે

આવી ચાચર કીધો પ્રણામ, પ્રેમ ધરીનેરે.

ન્યાણી ગોખ ગુણવંતો ધામ, બેઠ કરીનેરે.

માને મરતક નામે પાગરે, આ શીકા કીધીરે;

જોઈ પોત પોતના જગ, સર્વ સીદી લીધીરે.

માના લાલ બાળ ખ્યાલ કરે પાળરે, ચોક સુવાળેરે

ગાએ ગાન તાન માન કીધાં સ્નાન જઈ કુન્ડ પાળેરે

થઈ પુન્યમ સોભા અપારરે, મેવા થાળેરે.

પુજા આંગી ચડે શણગાર પુષ્પની માળેરે.

સોભા નીરખી યદુરામદાસરે ભામણાં લેછેરે;

મધુ માસની ઉપાસ સુખરાસ તેની ગરખીઓ કહુંછેરે.

ગન્યો.

સુશો અવગેલી ઉનેમાત, અરજ હમારીરે;

દીન જણી સા કરીએ દયાય, મરજી તમારીરે.

હુનો મરજી સુમાની છુ માત, કશુંએ ન જાણુંરે;

જો જો પ્રથ ગેચર દરસાય, વાને વખાણુંરે.

જોસો અવગુણ હમારા આપ, ભવ કેમ તરીએરે.

સુશો.

સુશો.

સર્વે થાયછે શક્તી પ્રતાપ કહો કેમ કરીએ. સુણો.
 જીવીએ છીએ જનુની મેહેર મારો તો મરીએ;
 શાડ પાળી કરો લીલા લેહેર, ઘેર નવે નિદ્રા મરીએ. સુણો.
 તૂતો લાત, લાત જત કાનરે સર્વે છો મહારેર;
 આણી પ્રીત ધરી ચિત્ત સદા નાલ, રાજ રીતે ધણું પાળારે સુણો.
 જોમ માયા ધાઓ ધાઓ કરો સાલ, તુજ આશરે રહીએરે
 કુલ માર, કલ ટાળ, અરી સંહાર, વારે વારે શું કહીએરે સુણો.
 ગોખ ધામનો શુભામ યદુરામ, નામ ઠામ કરી સ્થાપેરે;
 પુણ્ય યંત્ર જપુ મંત્ર સુમ તંત્ર, સદાએ વરે આપેરે. સુણો-
 ગરબો.

શેવો શેવો આરામુરરાણી, શેવો શેવો સનખત્રપુર ધણીઆણી;
 શેવો ઉનૈમઠ પટરાણી. ટેક.

ચૈતરે ચિત્ત ચરણે બાજયું, નમી નમી અંખે આરાધું;
 મન માર જોખે જઈ લાધું. શેવો ૧

વૈશાખે તો વાવઢીઆ વાયા, માણ ધણું ડાહ્યા તમે વાહ્યા;
 માડી મોડી છે તારી માયા. શેવો ૨

જોડે જુગતી ધણી સારી, હરીહર પ્રજા યકી ન્યારી;
 જોધ જોખને જાડ બઢીહારી. શેવો ૩

અસાડે તો મેઘ ધણો માળે, છત્ર શોનાનું શીરખર છાળે;
 અહણુત ચોઘડીઆ વાળે. શેવો ૪

આવણુ સરવડીએ વરસ્યો. પુંજન જો માતતાણું કરશો;
 તો તમે ભવસાગર તરસ્યો. શેવો ૫

બાદરવો તો બઢી પેરે ગરજ્યો, માને બજશો તો તમે તરસ્યો;
 નહી તો અથડાતા તમે મરશો. શેવો ૬

આશો માસે આવી દીવાળી, આવ્યાં અંખે બહુઅર માહાકાળી;

આવી ગરબે રમે લટકાળી. શેવો. ૭
 કારતકે કાચલડી બોલે, નાવે કાઈ ઉનને તોલે;
 માને તેને ત્રીભુવન કોલે શેવો. ૮
 માગશરે મનમાં નથી ગમતું, માર મન બીજે નથી ભમતું;
 ચીત તાહારા ચરણ કમળ અટક્યું. શેવો. ૯
 પોશે સોષ પડ્યો અમને, હવે શું કહીએ માડી તમને;
 દીલાસા ઘોષો મા અમને શેવો. ૧૦
 માહે માનસુરોચર નયને, આચર નાચી ને ગરબા માવો;
 બક્ત આરાસુરીનો યાવો. શેવો. ૧૧
 કામણુ ફેર ફર હોળી, આછા રંગ ચરણુને ચોળી;
 ચુંદડી રંગ કેશરમાં બોળી. શેવો. ૧૨
 બારે માસ યયા નીરધાર, માણ નોધારા આધાર;
 તારા બાળકની લે સંભાળ. શેવો. ૧૩
 બારે માસ માના જે ગારો, શત્રુ તેના ઉડી તો જાશે;
 આપે કૈલાસમાં કરે વાસે શેવો. ૧૪

ગરબો.

નારાયણીને નમશેા તો નવ નીલ આપશે, નરક નિવારણુ નીર્મલ માનું નામજો
 ભગવતીને બજશે તો ભવ દુખ ભાગશે, પુનનકરતાં પામે પદારથ પાંચજો ના.
 જોગમાયાનો જશ જુગ જુગ વ્યાપી રહ્યો કૃણાનુગ કેશ નિરભાગીછે લોકજો;
 પાપાંડી મત પાંચે સહુ પાપી યયા, તત્વ તજને નીર વલોવે ફાકજો. ના.
 લક્ષ્મી વિનાના નર આદર પામે નહી, જ્યાં જાયે ત્યાં ધક્કા દે સર્વ કાચજો;
 પાંચ રૂપીઆ જઈને પગ આમળ ધરે, ઉડી બેસારે આવો આવો હોયજો. ના.
 માયા ખરચીને મુવાતે જીવતા, માયા વિનાના જીવે મરતક જાણજો;
 યુદ્ધી ભક્તી બાળા અમૃત પીવતાં, સિદ્ધી પામ્યા વેદપુરાણુ પ્રમાણુજો. ના.
 શંવત સત્તર બાવનમાં એક વૈશનું, શેહેર અમદાવાદ વૈલોચન છે નામજો.

ચાર સંપ્રદા આનું ક્ષેવા જુગદીશનું, જ્યે નીત્યે પણ કંઈ નશરે કામજે. ના.
 એક દીવસ ભટ વલ્લભ નીસર્યા માર્ગે, ચરણ નમીને સભળાયાં નીજ કષ્ટજે;
 હું દુર્બળ ચારે સંપ્રદા આચડ્યો, ધનવિના સર્વે કરી કાઢે નષ્ટજે. ના.
 કૃપા કરી કાપો દુખ હવે શીર કર ધરી, ભટ સાહેબ કહે જાં માણને દરબારજે
 પાંચ પદાયે આપશે સૌ પ્રમેશ્વરી, આઘ યકી આઈ તોધારાં આધારજે ના.
 લેવાના ઉપદેશ કરે જુગમાં ઘણા, આપીને ઉપદેશ કરે એક આધજે;
 ખુદીવીના પાચકા ભરે ધુણીતણા, લાભ લેતાં મુડી સર્વે ગમાધજે. ના.
 સ્ત્રીનું પીહર જુગના છે જાહેરે, સાં જાહેરે કરે સુખ દુઃખની વાતજે;
 પુરખનું પીહર ઉતેમા માહારે સંકટ ઠાળી સુખાજાં કરે જુગ માતજે ના.
 મંત્ર લેછને આવ્યો એક ચુવાળમાં, કૃપા કરીને આપ્યો વલ્લભદાસજે;
 પુજન કરીને આપીઆં જુગ પ્રતીપાળમાં પ્રેમે કરીને એકવીશકર્યા ઉપવાસજે ના.
 પાવીસમે દીને પ્રસન્ન થયાં પરમેશ્વરી, ઉઠ ઘેર જા વૈજોયન મમ પુત્રજે
 મેં સર્વે લક્ષ્મી તુજ આશનમાં ધરી, સૌથી શીરોમણી યાશે તુજ ધર સુત્રજે ના.
 આરા માગી ઘેર આવ્યો હરખેખર્યો, જુવે તો રિદ્ધ સિદ્ધ લક્ષ્મીનો તહી પારજે
 ભગવતીએ ભવનો ભય ભાગ્યો ખરો, આઈ વિના નહી કોઈ દીન ઓહારજે ના.
 દીનદીન ઓહવ કરવા લગ્યો અતી ઘણા, હોમહવનને પ્રભુ ભોજન સારજે;
 વ્યવસ્થા દેવળઘાટ સરોવર તણા, માત કૃપાથી ખર્ચે વ્યવ આપારજે;
 સર્વ મંદિર ॥ સામગ્રી થાળો ભરી, પુજારી નિત્ય લાવે છે પ્રસાદજે;
 પુરાણી સાધુ આદે પોથી ધરી, ઉપમા કરતા શેઠની બહુ મરમદજે. ના.
 જુઓ જોગ માયાનો એ પ્રતાપજે, અનેક રંગો કાપા રાય સમાનજે;
 ખાવયકી બજારો તો અવીચળ આપશે, ચંદ્રામદાસના સાહેબ માતસુખજે
 ગરબી.

જાને મેયા અરજ કરજી તુમારી, દીન જાણી આશ પુરોને હમારી, જી.
 મંગલકારી મહામાયા સ્વરૂપ, નીરખી જેનું મન થાય તદ્દરૂપ;
 નેનાં દુખ દળે તરે ભવકુંપ.

બુધે બહુ રૂપે બહુચળ બાળા, કર્મ અંક ઓપી કરે ઉછાળા;
ગરીબો નીવાળ માણ છે દયાળા. જી. ૨

ગુરુવારે ગાયત્રી જા બીરાણ, દરશન કરતાં થાય મનરાણ;
બુધેવારે જગત જનુની રહ્યાં ગોખે ગાણ. જી. ૩

સુકરવારે સુર અસુરે રોવી, કામનાઓ પુણ કરી માત દેવી;
સમોવડ કોઇ નહી તુજ જેવી. જી. ૪

શનીવારે શાસ્ત્ર સકળ સાખી, દૈત્યદણી સુરની લખ્યા રાખી;
બુધો મારકંડ પુરાણે વાત બાખી. જી. ૫

આદીતવારે આઘ ભવાની માતા, શેવક જાણી કરે હવે મુખસાતા;
માણ તમે જગત તણી છે જનેતા. જી. ૬

સોમે સુભદાયની છે મહામાયા, દાસ જાણી શીર કરે કર છાયા;
દામોદરે માણ તણા ગુણ ગાયા. જી. ૭

રાગ ધનાશ્રી.

રગુપતી નામ રહેમાં રહેજેરે. એ રાગ.

સખી સમર પ્રથમ ગણરાયરે, લાગુ બ્રહ્મસુતાને પાયરે;
નીરમલ વાણી આપો મુને માય માણના રંગ શુ હું રાસુરે, રહેજે
રદય કમળમાં એ જાસુ. માણના. ૧

સખી કંઈલાથી માત તમારીરે, ગુણ ગાવા મતી થઈ માહારીરે;
ગાવું પંદર તીથીઓ સારી. માણના. ૨

સખી પડવે પ્રગટ ભવાનીરે, કંઈલાવંતી માહા વરદાનીરે;
નવખંડમાં નહીં છાતી. માણના. ૩

સખી બીજે બાળા સ્વરૂપરે, નખ શીખ સોભાછે અનુપરે;
જેને આરાધે સુરીનર જુપ. માણના. ૪

સખી ત્રીજે ત્રીગુણ રૂપ ધારીરે, રમ્યો ખેલ માયા વિસ્તારીરે;
નકળાએ અકળ ગતી ન્યારી. માણના. ૫

સખી ચોથે ચંચળ થઈ ચાલીરે, દુષ્ટ દાનવ દ્રુપદમાં ધાલીરે;
કાળરૂપ થયાં માહાકાળી. માહના. ૬

સખી છઠે છખીલી ખીરાજરે, ગોખે ચડીને મંભીર માજરે;
સદા શેવકને શીર છાજે. માહના. ૭

સખી સાતમે બીને મડમાંરે, મંબી ભેગણી-ચોક ચાચરમાંરે;
ગાય ગીત રસાળાં આદરમાં. માહના. ૮

સખી આઠમે આઠ સાહેલીરે, મધ્યે નવમી રહી અલભેલીરે;
રમ્યો બેલ વળી રંગરેલી. માહના. ૯

સખી નોમે નવ દુર્ગા આવીરે, એક એક આઠે અચલાલીરે;
રમે રાત દીવસ રસાળી. માહના. ૧૦

સખી વિજયા દશમીના દીનરે, મહંભાયા થયાં છે મગનરે;
ચાલ્યાં પોત પોતાને ભોવનં. માહના. ૧૧

સખી એકાદશ શકતરે, જોજોકાર કાધો છે જકતરે;
નવે નીધ આપીછે બકત. માહના. ૧૨

સખી બારશે બહુચર બાળીરે, રાખે પોતાના જન પ્રતીપાળીરે;
નીજદાશની આપદા ટાળી. માહના. ૧૩

સખી તેરશે તુળજ માતારે, શેવો જકત તણી એ જતારે;
ગુણ ગાતા રહે રંગ રાતા. માહના. ૧૪

સખી ચૌદશ ચિત્તમાં આણીરે, શેવે સાચી તે શકતને બણીરે;
તરે ભવસાગર તે પ્રાણી. માહના. ૧૫

સખી પુનમ પુરણ પ્રતાપરે, નવખંડમાં જેની છે છાપરે;
બિનૈગદમાં ખીરાજો છે આપ. માહના. ૧૬

સખી પંદર તીથીઓ ગાય જેહરે, નર નારી ધરીને દેહરે;
નવનીધને પામે તેહ. માહના. ૧૭

સકલેશ્વર વદે પાપરે, સદા રહેજો મુને સાહાયરે;

એવું માણ્યું બિનમાય.

માણના. ૧૮

ગરબી.

ચાચર મોતીડે વધાવું, બિનમાત્રો ચાચર મોતીડે વધાવું ટેક.

કુમકુમ કેશરે ચાચર પુણું, ધુણડીયા વેરાવું. જી. ૧

લાજ તજને હું તો સ્વાંગસજને, નાચુને મંગળ ગાવું. જી. ૨

દુષ્ટ દુરીજન જે કોઈ બોલે, તે મનમાં ન ધરાવું. જી. ૩

કહે દલસુખ દીન દામ વિનાનો, દેવીનો દાસ કેવાજી. જી. ૪

ગરબી.

માતની માતની માતનીરે, મારે મેહર તો ધણી છે બિનમાતની;

સ્વરૂપ સોહાગી વાર વરણાગી, કાંતી ઝળકે ગૌર માતનીરે. મારે.

આરાસુરી આવ્યાં શકતી સર્વ લાવ્યાં, પ્રેમે પુણે નવરાતનીરે. મારે

મંડપરાજે ધણે ગુણે ગાજે, છાજે સોભા શકત સાતનીરે. મારે.

ચદુરામ આર્ધગુણ કેહેવા સમર્થ કાંણ, અકળ કળાછે વેદવાતનીરે. મારે.

રાગ ઉપરનો.

ગોખની શોભા સારી, બિન માના ગોખની શોભા સારી. ટેક.

શેવા કરે તેને માહાસુખ આપે, સાલ કરે ત્રીપુરારી. જી. ૧

સોનારૂપાનાં માને છત્ર ખીરાજે, દીપક જોત અજવાળી. જી. ૨

ખડમ ત્રીશુલ માને ગોખે ધણેરા, રત્ન બડીત જળ સારી. જી. ૩

શણુગાર પેર્યા માએ શોભે શોખીતા, નાકે વેશરવાળી. જી. ૪

નીમળ વાણીકને માહાસુખ આપ્યું, ગાયો તે ચારી તમારી. જી. ૫

ચૈત્ર માશમાં સંઘ બરાય છે, કુન્ડમાં નાહાય છે નર નારી. જી. ૬

દાશ મોતી કહે મૈયા મારે, મોટી છે ઓથ તમારી. જી. ૭

ગરબી.

મારે સોનાનું છે ખેડુરે એ રાગ.

સખી બિન ગદને વાસરે બિન માત ખીરાજે છે;

નીજ જનની પુરે આશરે જાને. ૧
 માણ ગોખે ચડાને ગાજેરે. જાને. સદા શેવકને શીર છાજેરે. જા. ૨
 ખીરદાળી ખીરદે બરીયારે. જાને. દરદીનદ દુખડાં હરીયારે. જા. ૩
 માને નૈયણે બરી બરી જોતારે જાને. સખી જનમ મરણ બચખોતારે ઉઠ
 સમયા તે કારજ સારરે. જાને. માણ અધમ કર્યા ઉધારરે. જા. ૫
 સખી આઘ સ્થાનક શીશ નમતારે. ઉ. માણ ઠાળે ભવમાં જમતારે. ૬
 માના જિના કુંડમાં નાદાયરે. જા. તેને કાશીનું ફળ પાયરે. જા. ૭
 જપતપ યજ આચરતારે. જા. જે ફલ પાય દેહને દમતારે. જા. ૮
 ફરે ચાચર પુલજ જનરે. જા. ગામ ગરબો નીરમળ મનરે. જા. ૯
 તે ફળ પામે નરનારીરે. જા. જાવું જાનેને બલીહારીરે. જા. ૧૦
 કરે નામ મુખ ઉચ્ચારે જાને. તેનો સફળ હોય અવતારરે જાને. ૧૧
 આણી મનમાં અતી જિજ્ઞાસેરે જાને. માના ગુણ નીશદીન ગાશેરે જાને. ૧૨
 તન મન ધન અર્પણ કરશે રે જાને, સેજે ભવસાગરમાં તરશેરે જાને. ૧૩
 જે જે ઇચ્છાએ આરાધેરે જાને. ધરી ધ્યાનને સાધન સાધેરે જાને. ૧૪
 તે તે ફળ પામે પ્રાણીરે જાને. એવી સમય જાનેગદ પટરાણીરે જાને. ૧૫
 માટે ભાવ ધરીને ભગજોરે જાને તમે કામ ક્રોધ મન તજજોરે જાને. ૧૬
 જે જનમ સફળ કરી જાણોરે જાને રસનાએ રસ નીત મણોરે જાને. ૧૭
 સાંકળેશ્વર વંદી ચરણેરે જાને કહે રાખજો મુજને શરણેરે જાને. ૧૮

ગરબો) રાગઉપરનો.

ગાઓ ગાઓરે એકચીત ગરબો માણનો.

યાઓ યાઓરે સૌ શાવધાન, હ્યો રસ તાળીનો. ટેક.

માણ માણ રૂપ રસાળી, માણ કરે કૃપાય રે.

માણ કામ સરીખાં શોભે માણ કરે કરણાય. ગરબો ૧

માણ કળલબણી મા માણનો ફેલીલ નાદરે.

માણ ગરબે રમવા આવ્યાં, કરે સખીને સાદ ગરબો ૨

- ભેગણીઓ બુગતાઇએ આવે, ધરી નાનાંવિધ રૂપરે.
 માણ સાથે ખેત્ર કરેછે, સણગાર ધરીને ખુખ. ગરબો ૩
 માણ કંઠે કુસુમ ખીરાજે, નેત્રે ખીરાજે કુંભરે.
 માણએ કાળ પમાડ્યા પૂર્વે, માયા સુંભ નિશુંભ ગરબો ૪
 માણ ચંદ્ર લલાટે ધરીયો, માણને કુંડળ કાનરે.
 માણ કોટી કળાએ શોભે, માણ કંથુ સમાન. ગરબો ૫
 રક્ત ખીજને રણમાં રોળ્યો, માણ પોતે હાથરે.
 માણ માણ ફરી ફરી મુવાં, માણ આવ્યાં સાથ ગરબો ૬
 ચંડ મુંડને ચોળી નાંખ્યા. ચંચળ ગતમાં ચાલીરે.
 જિનૈ માતા કાંઈ નવ જાણે, માણ વેશે બાળી. ગરબો ૭
 માણનો અદ્ભુત વેશ ખીરાજે, જાણે ઝાંઝે રંગરે.
 માણ કેરા કમળ વદનમાં, ખીડલીરાને રંગ ગરબો ૮
 માણ કેડે ધુધરડા ધમકે, ફટી મેખળા શણગારરે.
 માણ પાએ જાંઝરીઆ ઝળકે. વીધુવાનો ઝમકાર. ગરબો ૯
 ચુડી કંકટ ચળકે ચંચળ, ચરણે ચાલે માતરે.
 પુદીઓ પેર પેર ફરલાં, હંખોડા લેછે હાથ. ગરબો ૧૦
 માણના મેવક સર્વે કરે તે જયજય કારરે
 માણ માણ મુખ બોલે, માણ કરશે સાહાય ગરબો ૧૧
 માણ ગરણ કોણ વર્ણવે. માણનાં કર્મ અપારરે.
 બ્રહ્મા વિશ્નુ રૂદ્ર સરીખા, તેનવ પામ્યા પાર ગરબો ૧૨
 ખેત્ર ફરીને માણ હરખ્યાં, પોતાના મનની હામરે.
 માણ માણ મુખ બોલો પુરે મનોરથ કામ ગરબો ૧૩
 માણ ફેર બજન કરતા, મનમાં મોટા કોડરે.
 જિનૈ માતા કૃપા કરો, શીલશંકર કહે કરગ્નેડ. ગરબો ૧૪

ગરબો.

રંગતાળી રંગતાળીરે રંગમાં રંગતાળી, માહે અત્રી બત્રીશ જાળીરે રંગમાં ૧
 માથે કનકનો ગરબો કીધીરે રંગ માથે રત્નનો દીવડો કીધીરે રંગમાં. ૨
 માની ઓઢણી કસુબા ચોળીરે રંગ. મા ફરે કંકુડા ધોળીરે. રંગમાં. ૩
 માહે નાના નેણીમની બાતરે રંગ બટ વદલબને જોયાની ઘણી ખાંતરે. ૪
 ગરબો—મોહોલે પધારો મહારાજ માણીગર મોહોલે પધારો. એરાગ.
 આવો આવોને જીને માય મયા મુજધેર આવો.

હુંતો લાગુ તમારે પાય, મૈયા મુજધેર આવો,
 તમે જીને ગડનાં રખવાળ મૈયા. માણ કીજે સેવકની સાજ. મૈયા.

સાખી.

કારતક માસે કરણા કરી, મા આવો મુજ ઘેર.
 દાસની વિનતી દીવ ધરી, મમાયા કરોની મેહેર. મૈયા. ૧
 માગસર મન માદરૂં મા મળવા અકળાય.
 જેમ ચકોર ચંદને, જેવા આકાશ માંહી જાય. મૈયા. ૨
 પોણે પ્રાણુ થકી કહુ, માણ માનો સલ.
 હું શેવક વણુ દામનો, માણ રાખો મારી પલ. મયા. ૩
 માહા મહીને તમે માવડી, હું છુ તમારો ખાળ
 આપ કૃપા જો નહીં કરો, મારી કોણુ લેશે સંભાળ. મૈયા. ૪
 ફામણુ માસ કુલ્યો ઘણો, સૌ ઉડાવેજ રંગ.
 માર મન જઈ ત્યાં ફરે, જ્યાં શોમેછે ધંત્રને સંધ. મૈયા. ૫
 ચૈતર આંધર સોહામણો, મુને જોયાની ખાંત.
 આલો ઉત્તર દરસન કરીએ બાગીએ મનની ખાંત. મૈયા. ૬
 વૈશાખે વારી જાઉ નામનો અદ્દમ ઉદારણુ હાર.
 બકતી સુધારસ બકતને, તેતો પરમેશ્વરી પાનાર. મૈયા. ૭
 જેઠે જાતાં જકતાં, બકત તણું પ્રતીપાળ,

દાતા બક્તી મુક્તીના મૈયા કંટકના માહાકાળ.	મૈયા.	૮
અસારે આનંદથી આવું હું દેવી દરબાર		
જાણી દાસ પોતા તણો, મુને આપોને દેહર	મૈયા.	૯
આવણુ માસે રતુતી કેરું, જોડીને બે હાથ.		
તમોછો ત્રીલુવનપતિ, માછ અનાથની તું નાથ	મયા.	૧૦
બાદરવે બય કાપીએ, જાણી પોતાનો દાસ.		
છોર છોહ નવ દીછયે; મુને આપો અવીચળ વાસ.	મૈયા.	૧૧
આસોએ અરછ એટલી, કૃપાળી ધરજો કાન.		
યોડામાં માનો ધણી માછ છો મારાં હૃદયનાં જાણુ	મૈયા.	૧૨
અધીકે અધીકુ શું કહું, જાણોછો સધળી વાત.		
આપ વિના મારે કોઇ નથી, તમે માત તાતને જાત.	મૈયા.	૧૩
દલસુખ માત કૃપા થકી, ગાયા તેરે માસ		
રહુહું વીરમગામમાં, ત્રણ પોળની પાસ.	મૈયા.	૧૪

રાગ ઉપરમેઝ ગરબી.

પાર ઉતારો બવ પાર ઉનૈ મૈયા પાર ઉતારો.

ઉનૈ ગઢની હો માય ઉનૈ મૈયા પાર ઉતારો. ટેક

સાખી

શ્રી ગણપતિને વિનવું સરસ્વતી લાગુ પાય.

દાદશ માસ ભાવે બાણું, જોથી મનના મનોરથ થાય ઉનૈ મૈયા ૧

બાદરવે અંબા થકી, અમે આબ્યાં અમારે ઘેર

સગુ સહોદર સૌ મળ્યું તે તો તુજ વિના સૌ ઝેર ઉનૈ. ૨

આસો માસ દીવાલડી, લોક કરે સૌ રંગ.

તુજ વિના તે માહરે, માહારા રમથયા સૌભંગ. ઉનૈ. ૩

કારતકે કયાં જઇ સૌધીએ, જે જનની જેમાં આપ.

તેથી તો જુદાં પડ્યાં, મારાં મળ્યાં પુરવનાં પાપ.	જિનૈ. ૪
માગશરે મન માહેફે, કરતું ધણું વિચાર.	
પાપ પૂર્વનાં બાળશે મે એ નિશ્ચ જાણ્યું આવાર	જિનૈ. ૫
પોશે મળવા માતને, તલશે માફ મન	
જિનૈ મઢતી સુદરી તારી મૂખાને ધન ધન	જિનૈ. ૬
માથે તો મન ઓચરે, જિનૈ જિનૈ વાણ;	
જે જેને ઉચરી નહી, તેને મોટી યધ છે હાણ.	જિનૈ. ૭
દાગણુ કોકે આનંદમાં, કરતા બહુ ઉપહાસ;	
માજી મેહેર કરો તમે, તારા દરશનની મોટી આશ.	જિનૈ. ૮
ચર્ધતર મારે ચીતડા વિષે, જાણું માજીને દાર;	
એ વિચાર કરી હુ નીસર્યો, મારા ચરણ ન ચાલે લગાર. જિનૈ. ૯	
વૈસાકે સું વરણવું, તાફે રૂપ કહ્યું નવ જાય;	
જિનૈ ગડની ઇશ્વરી, મારા મનમાં વિમાસણ થાય. જિનૈ. ૧૦	
જેઠે જેઠ વાટડી, ગણતી દીનપર દીન;	
દીવસનો વર્ષ તુલ્ય થયો, તેથી મન થયું બહુ બીન. જિનૈ. ૧૧	
અસાડે હેલી કરી, માફે મનહુ ભરાઇ જાય;	
મૈયાને આંખે નીરખીશું, ત્યારે નીશ્ચય એવ ાણુ થાય. જિનૈ. ૧૨	
શ્રાવણે ફરી જઇ મળ્યો, પોહે ચી માહારી આશ;	
દંડ પ્રણામે હું નમ્યો, માએ મુજને કહ્યું સાબાશ. જિનૈ. ૧૩	
ગાય શીખે તે સાંભળે, બાળક નર ને વળી નાર;	
જ્યજ્યકાર માજી તણે, સાથે બોલોને એકવાર. જિનૈ. ૧૪	
માગીએ મનથી એટલું, તમે પુરો મનની આશ;	
વરસો વરસ ચર્ધતર વિષે, તમે તેડો તમારો પાશ. જિનૈ. ૧૫	

ગરબી.

છોડીશમાં છોડીશમાં, માહારી માજીવા તામનેરે;

મનડા તુ માહારા છોડીશમાં. ૧૬૬.

શકતીના ભક્તની શંગે તુ રેહેજે, દુરજનની શંગ દોડીશમાં. મારી. ૧
પરદારા પરધન પરનીધા, એ પ્રણેમાં નેણુ જોડીશમાં. મારી. ૨
ભગવતી બ્રાહ્મણુ એક સમજજે, વિપ્રને કદીએ વખોડીશમાં. મારી. ૩
નાસ્તીકજન સાથે વાદ ન કરતો, દુષ્ટ સંગથે શિર ફેડીશમાં. મારી. ૪
દક્ષસુખ દીલ કહેછે નીજ દીલને, અવર ઠેકાણે ચીત ચોડીશમાં. મારી. ૫

ગરબે (કાળીકાનો.)

પુત્રુ ગણપતીના પાય, પુત્રુ અંબીકાની પાવડીરે લોલ; ૧
સેવું સજ્જનન પુરી માત, દયા કરજે મુજ માવડીરે લોલ. ૧
ચતુર દેશ ચાંપાનેર, વસે કઠણા નીધી કાળીકારે લોલ;
કાધો તરણાનો મેર, બધુ ગુણુ નીધી બાળીકારે લોલ. ૨
સોવરાવી બધી સુષ્ટ, પવન પાણીમાં પેદા કર્યારે લોલ;
કાધો વૃષાનો વૃષ્ટ, ધન ધ્યાન ધરણી ધર્યારે લોલ. ૩
નદી પર્વતને પાહાડ, મહી મંડળને માનવીરે લોલ.
જેનાં જ્યોતીનાં જાડ, દેવશીને મા દાનવીરે લોલ. ૪
પાવાગડનો પરતાપ, વિંધ જાણી વાસો વરયાંરે લોલ.
આવ શક્તી તો અનોપ, ધર્મ લોકથી આવી ધર ત્યારે લોલ. ૫
પતછ રાવળ પ્રચંડ, ધર્મરાજ કરે તે ધણીરે લોલ;
જેના દેશમાં નહી દંડ, કૃપા કાળીકાની છે ધણીરે લોલ. ૬
નવ રાત્રી કરી રાત્ર, રમે ચોસટ જોગણીરે લોલ;
માએ વીચાર્યુ છે મન, ભોગ જોવાને મા ભોગણીરે લોલ. ૭
મંગળ માનુની ગાય, ગરબે રમે સૌ ગામનીરે લોલ;
ચૈકાર ચૈકાર થાય, નારાયણીના નામનીરે લોલ. ૮
સજ્યા સોજ શશુગાર, ચરણા ચોળાને મા ચુંદડીરે લોલ;
કંઠે મુક્તાશ્વજના હાર, ફેર ફેર છે મા પુંદડીરે લોલ. ૯

- તેમાં કાળીકાળ માત, ગરબે રમવાને આવીયારે લોલ; ૧૦
 વાણી વેદમાં વિખ્યાત, રૂપ લક્ષ રવી લાવીયારે લોલ.
- નજી કોટી ઉઝા ભાણ, કળા શોજેથી શામનીરે લોલ. ૧૧
 મુખે શો કદ વખાણ, મળે માત એવી શામનીરે લોલ.
- ચતુ પતાઇને નજી, રૂપ જોવાને મા કારણેરે લોલ; ૧૨
 વાઝાં મોહનાં તે આણ, ધીરજ નવ રહી પારણીરે લોલ;
- આઘ્યાં ઉમીઆને ધરા, કાળીકા જોવાને કારણેરે લોલ; ૧૩
 કમળાને જીમદીસ, વિમ્બુ જામ માને વારણેરે લોલ.
- લહિ બહા ન બેદ, નારદ નાચેછે વલ્લભારે લોલ; ૧૪
 વાણી વખાણે છે વેદ, મુલો સનકાદીક કલ્પમારે લોલ.
- દેવ તેત્રીશ કોડ, ઇદ્ર ઉતારેછે આરતીરે લોલ. ૧૫
 કૃષ્ણ રહ્યા કર્મજેઠ ભાવ દેખાડે છે ભાવથીરે લોલ.
- માહા પુજા મધ્ય રાત્ર, મંદીર આઘ્યાં સૌ માનવીરે લોલ; ૧૬
 તેમાં કાળકાળ માત, મુરલોક કેરી રયામનીરે લોલ.
- પતાઈ રાવળનું પાપ, કામીએ લીધેછે કડલોરે લોલ; ૧૭
 અંબા એકલાં છે આપ, જાલ્યો છળ કરીને ઉડોરે લોલ.
- માળ ચયાં છે પ્રસન્ન માઝ્ય માઝ્ય મુખથી કહુરે લોલ, ૧૮
 દેવીએ દીધું દરશન, લક્ષણ હીણે નવ લહુરે લોલ.
- જોલ્યો પતાઈ સાં પેર, મંદીર આવોજી માહરેરે લોલ; ૧૯
 માલો આવો આપણે ઘેર, વસ્ય વરતીજી તાહરેરે લોલ.
- રાકતીએ દીધો લાં શ્રાપ, મુખ મેલ છેડા માહરેરે લોલ; ૨૦
 પાંચે પ્રગટયાં તારાં પાપ, પ્રાણ પાવો જાશે તાહરેરે લોલ.
- કયો કાળીકાએ કાપ, વૈભવ તાહરો સર્વે વલોરે લોલ; ૨૧
 આપ યયાં અલોપ, ઝખ મારીને રાગ રહોરે લોલ.
- મુજો સાહેબ મુલતાન, ચાર લક્ષે ઘોડે મડયોરે લોલ;

ઉતારવા મહીપતીનાં માન, આવી પાવેગડ અડયોરે લોલ. ૨૨
 અદ્ધી કીધી છે આંચ, સુલતાન સેર સાધીઓરે લોલ;
 પુરાં વર્ષ થયાં પાંચ, વઢતાં તે વેર વાધીઓરે લોલ. ૨૩
 ખુટયાં નક્કાશાંનાં નીર, અમ થયાં છે અલોપમાંરે લોલ;
 ધારણુ નવ રહી ધીર, 'કુખ્ખ કાળીકાના કાપમાંરે લોલ. ૨૪
 સાર્ધઓ સાળો સરદાર, તેને જળ ક્યો છે છેરડોરે લોલ.
 જઈ ક્યો જવાર, બુધહીણુ થયો બેરડોરે લોલ. ૨૫
 પ્રીત પાદશાહ સુકીધ, વેર કીધું વિરોધમાંરે લોલ;
 પતી રાવળની રીઠ, જઈ આપુ ધડી એકમાંરે લોલ. ૨૬
 મારગ ચાલો મારી સાય, વેશ જાણે છે ડાંડીઓરે લોલ.
 કાલ દીધો છે હાથ લશ્કર ચડાવ્યું લાંડીઓરે લોલ. ૨૭
 રહે સંગાયે છે રીશ મુખ વચન બાખીઓરે લોલ.
 મોતી મણુ દશ વીશ, જુડે ભચડાવી નાંખીઓરે લોલ. ૨૮
 નવસેં નવાણું તેની નાર, રૂડી રત્નાવળ રાણીઓરે લોલ.
 મારી નાંખી છે દરબાર, જોખનવંતી તે નવ જાણીઓરે લોલ. ૨૯
 પ્રીછો પતાઈ ત્યાં પેર, કાપ કાળીકાનો જાણીયોરે લોલ
 વેરી આવ્યો છે ઘેર, પરવસ પડ્યો છે પ્રાણીઓરે લોલ. ૩૦
 પુત્ર પાટવી છે પાંચ, રાજ ખીજ રણુ રાણીયારે લોલ,
 ખીજ પુત્રો અનેક, ચાંચડવત કરીને ઓળીયારે લોલ. ૩૧
 દેહવટ કીધો દરબાર, હસ્તી ઘોડા સર્વ લુટીઓરે લોલ;
 ભારે જુપત્ય ભંડાર, સર્વ ખજાના તે ખુટીયારે લોલ. ૩૨
 ગયો શક્તીને શણુ, પાવગડ કેરો રાજાઓરે લોલ;
 કંઠજી સંભળાવ્યું છે જીવું, મુરખ મનમાં ન લાજીયોરે લોલ. ૩૩
 મતી યઈ છે મારી મુઠ, મેતો ઓળખ્યાં નહી નામમાંરે લોલ;

તાહારાં પ્રાક્રમ પ્રૌઢ, પુરો મન કરી કામનારે લોલ.	૩૪
માએ આપ્યું છે વરદાન, અનામે કરીને સ્થાપીઓરે લોલ;	
આવે વૈકુંઠ વૈભાન, સુખ સાગરને આપીયોરે લોલ	૩૫
થયો સુરો સરગર, નરપતી લેને તો નડ્યોરે લોલ;	
સામત શોળ હજાર, પૃથ્વી પાકીને પોતે ષડ્યારે લોલ.	૩૬
પડી પતાઇની હાર, કીર્તિ ઝમર તક્ષાપ્તરીરે લોલ;	
સામત સોળ હજાર, મુઠ મારી નાખ્યાં માવડીરે લોલ.	૩૭
જિતવતી કાળીકાની ગાય, જે કોઇ શીખેને મા સાંબળેરે લોલ,	
કરે નારાયણી સાલ, સુખ સંપત આવી મળેરે લોલ.	૩૮
ધણી લક્ષ્મી ધર સુત, કરે કામ સુખ કારણારે લોલ.	
વાંઝીઆને આપે પુત્ર, પ્રીતે બધાવે પારણારે લેલ.	૩૯
મુઠ કવિતા ય.ય નીલ, પામે રકે રાજ્યોરે લોલ;	
ભાવટ ભવ તણી જે ભય, પુત્ર સર્ગમાં ગાજ્યારે લોલ.	૪૦
બેહેરાં સાંબળે કર્ણ, સરતાં જીવે તે માંદ્યારે લોલ;	
ચાલે ખોડાં તે ચણું, આંખે દેખે તે આંધળારે લેલ.	૪૧
રોગીઆના ટાળે રોગ, સુખ સાગરની સાલકારે લોલ;	
પામે ભાવતા મન ભોગ, કીપા કરે માત કાળીકારે લોલ.	
શામળબટ શ્રીગોડ, પીતા પરસોતમજી તણોરે લોલ;	
ગરબો ગાવે કરજોડ, જશ મહોમા માનો ધણારે લોલ.	૪૩

ગરબો.

(અંબાજનો.)

જે કોઇ અંબીકા માતને આરાધશેરે લોલ,	
તેના પુત્ર પરિવાર જશ વાધશેરે લેલ.	૧
અંબા સુખ આપ તે સંસારનુંરે લેલ,	
અંબા દુઃખ ટાળે તે અવતારનુંરે લેલ.	૨
માહારી અંબામાનાં લોચન સોહામણારે લોલ,	
માને પુણ્યને નીલ લયે ભામણારે લોલ.	૩
માને કોટે સુરકોટી જળહળેરે લોલ,	

માને ધૃતકપુરના દીવા બળેરે લોલ.	૪
એવી પુટડી નથી નવ ખંડમાંરે લોલ,	
માતા જાગતીતે ચૈદ ભૂવનમાંરે લોલ.	૫
અબા ગરબો ગાવાને પોતે નીશર્ણારે લોલ,	
ત્યારે જન્મો જન્મનાં દુઃખ વીસર્જારે લોલ.	૬
ત્રીપુરા સુદરીને કાળીકા ત્યાં આવીઆંરે લોલ.	
તેમણે અંબાજીને મોતીડે વધાવીઆંરે લોલ.	૭
આવ્યાં જીવ વશી મીનના પીનાંખરાંરે લોલ,	
સાથે આવ્યાં છે દંદ કેરી અપ્સરાંરે લોલ.	૮
માલાલક્ષ્મીને માના ભૂવનેશ્વરીરે લોલ.	
સાથે ઉમીયા સતીને કામની રતીરે લોલ.	૯
આવ્યાં ચંડીકાને ચોસઠ જોગણીરે લોલ.	
તેનો કંદ્રપકળા કેરી બોગણીરે લોલ.	૧૦
સાથે કુમ કુમ કેશર તણી ધાળી ભરીરે લોલ.	
આવ્યાં સાંતા રાધીકાને સરસ્વતીરે લોલ.	૧૧
આવ્યાં જાહુચરા તુળજીને તોતળારે લોલ.	
કેશ છુટાને પુલે બર્બા ચોટલાંરે લોલ.	૧૨
સર્વે માતાજીને ચાચરે આવીયાંરે લોલ,	
પુખ્ત મોતીડે ને ચોખલે વધાવીયાંરે લોલ.	૧૩
દાથમાં પ્યાલા બર્બા તે મધુપાનનાંરે લોલ.	
લોચન ફેવેને ચાળા કરે તાંતનાંરે લોલ.	૧૪
કીધા સાળે શણુગાર અતી શોભતારે લોલ,	
આવ્યાં દેવતા તે પુત્રડે વધાવતારે લોલ.	૧૫
હાથમાં પુત્રના દડાને માંહોમાં રમેરે લોલ,	
ગરબો ગાવા માંડયો તે માતને ગમેરે લોલ.	૧૬
મતખાળી ચર્ચને ફરે પુદ્ડીરે લોલ,	
નંદા નારંગીની ઓઢી માથે ચુંદડીરે લોલ.	૧૭
શોભા દીશે ધણન કેરી વીજળીરે લોલ,	
દીસે દીવાળી તે રાત્ર અતી ઉજળીરે લોલ.	૧૮

પાંન ચાવેને મોહોમાં છાંટી બરેરે લોલ,	
યાકી બેશેને તે તણાં મીઠાં કરેરે લોલ.	૧૯
તાળી પાડેને હાથે હશે ડાંડીઆરે લોલ,	
એવા નવા નવા ખેલ માએ માંડીઆરે લોલ.	૨૦
તાળી પાડેને અંગ-મેડે પાણીરે લોલ,	
શોભે આંગણું અતીમે અખતણીરે લોલ.	૨૧
કપડે વાગે છે વાંછવા પાગનારે લોલ,	
છંદ વાગે તે છત્રીસ રાગનારે લોલ.	૨૨
દીવા પુર્યા તે ઘતને કપુરનારે લોલ,	
ગર્વ ઉતાર્યા અખાએ અસુરનારે લોલ.	૨૩
મળે ખાંવડી ધાણીને લટકો કરેરે લોલ,	
અંગ ફેરવીને મા કુદડી ફેરેરે લોલ.	૨૪
કેશર કરતુરી ખરાસ ફેરાં છાંટણીરે લોલ,	
વેણુ છુટીને કંઠે ધરેણાં ધણીરે લોલ.	૨૫
સરે ધાલ્યા ચંપક ફેરા દારડારે લોલ,	
વચ્ચે વાલ્યા કેશર ફેરા ક્યારડારે લોલ.	૨૬
અખાનો કર નજો કમળની પાંખડીરે લોલ,	
ધણી ઘેરી છે રાતી માની આખડીરે લોલ.	૨૭
ગરમો જોવા આવ્યા મહાદેવજીરે લોલ,	
ગંગા જોવા આવ્યાં કાશી થકી રે લોલ.	૨૮
સ્વર્ગ મુકીને ઇંદ્ર આવ્યા ખરારે લોલ,	
ઈંદ્રયાશીસહસ્ર રૂશીએરે અગ્ની મળ્યારે લોલ.	૨૯
વિશ્નુ વૈકુંઠ તળને જોવા આવીઆરે લોલ,	
માણેક મોતી લેઈ માછને વધાવીઆરે લોલ.	૩૦
જોવા આવી પાતાળ ફેરી નાગણીરે લોલ,	
તે તો કુટડીને રૂપ વરણાગણીરે લોલ.	૩૧
આરે સુર્ય આવ્યા તે રાંદન સાથ સુરે લોલ,	
ચંદ્રમા આવ્યા તે રાહણી નારણુરે લોલ.	૩૨
આરે મેઘ આવ્યા તે અમી વસંતારે લોલ,	

સર્વ લોક જોવાને મન તરસતારે લોલ.	૩૩
અન્ના આગ્યા તે વેદ આર લેધનેરે લોલ;	
સર્વ વધાવે તે પુષ્પ જીભા રહીનેરે લોલ.	૩૪
કામધેનુ આવીને ચમરી કરેરે લોલ,	
છત્ર હેમનાં લાવીને શીરમર મરેરે લોલ.	૩૫
ગરબો માતાં વિશ્વનાથ સહેજે મળેરે લોલ;	
માને પુણ્યે તો વેરી સધળા દળેરે લોલ.	૩૬
દેવી સર્વ મળીને વર આપીએરે લોલ;	
રૂપી દેવને પોતાનો કરી આપીએરે લોલ.	૩૭
જે કો આપ માતાથી અળગો રહોરે લોલ;	
તે જન સંસારમાં વાલો ગયોરે લોલ.	૩૮
જે કો ભવાનીના જનને છોડશેરે લોલ.	
તેના માથે મા હુતાસન રેડશેરે લોલ.	૩૯
માતા જગતી તે આજ કળીકાલમાં રે લોલ.	
શેવક પીડાયા જાણીને આ સંનારમાં રે લોલ.	૪૦
માને ઉપાસે તે ઉપર આવી અખી ઝરે રે લોલ,	
માને ન જાણી તે મસાણી પેઠે મરે રે લોલ.	૪૧
માનુ નાકનું અણીયું નમે નહી રે લોલ,	
માને વાહન સોભતો સિંહ સહી રે લોલ.	૪૨
માની ભૂચડી રહીછે અભીમાનમાં રે લોલ,	
સૂર્ય ચંદ્રમા અગ્રાદા કીધા કાનમાં રે લોલ.	૪૩
તેતો નાયને આવેછે નીલ ધ્યાનમાં રે લોલ,	
માણ સર્વની પુરેછે મન કામના રે લોલ.	૪૪
રૂપે રૂપે આપી રહી વિશ્વનાથને રે લોલ,	
દાસ પોતાનો જાણી લ્યો હાથમાં રે લોલ.	૪૫
વિશ્વનાથને માથે છે તું જગતી રે લોલ,	
શત્રુ માહારા રમશાનમાં ખોળ્યા જતી રે લોલ.	૪૬
મા આરાધેથી જમજમતા નહી રે લોલ,	
તે તો મુકતી પામે છે જીવતો સહી રે લોલ.	૪૭

જે કોઈ શેવશે માણના ચર્ણને રે લોલ,	
તે તો જીતશે જન્મ જરા મર્ણને રે લોલ.	
માનો ગરબો ગાય તે જે કાઈ સાંભળે રે લોલ,	૪૮
સુખ સંપત પામે તે અંબાજી મળેરે રે લોલ.	
અષ્ટ સાક્ષી નરનિકી ધરમાં વસે રે લોલ,	૪૯
રોગ વ્યાધી દારીદ્ર ત્યાંથી ખસે રે લોલ.	
રીદી આપે કુબેરથી અતી ઘણી રે લોલ.	૫૦
સ્વર્ગ પામે સ્વર્ગના થકી ઘણી રે લોલ.	૫૧
બેઠ કરજેડીને નાયને વીતવે રે લોલ.	
હુંતો માગુછું જે માણ રેહેજ્યો રહે રે લોલ.	૫૨
બાળક બાળી દયા કરો સર્ણની રે લોલ,	
રજ મુસ્તકે ચડાવું તારા સર્ણની રે લોલ.	

રાગ લાવણી

કારતક માસે માત કાળીકા, પાવેઘડપર ખીરાજતી.	
કૃષ્ણ સ્વરૂપે કળી કહીએ, મધુરસ મોરલી બળવતી.	૧
માગશર માસે માત બહુચરા, નવખંડ જુગમે તું વ્યાપી;	
દેશ દેશમે ગોખ બતાયા, મોરછાપ તેરી લાગી.	૨
પેસ માસ પારવતી કહીએ, શંકરપર છાયા ધરતી	
વૃષભ વારની સદા કહ્યાગી, શીરપર ગંગા ખીરાજતી.	૩
માહા મહીને મહામાયા કહીએ, માયા જગતમાં તું વ્યાપી;	
નવ દીન નવરાતર ખેલે, મોહોર છાપ તેરી લાગી.	૪
ફાગન માસે ફગવા ખેલે, બરબર જોણી શુલાલકી.	
ચુવા ચદન આર અરગળ, બરલે મટકી કેશરકી.	૫
ચૈત્ર માસે માત ચંડીકા, ચામુંડા નામ ધરાવતી;	
ચંડમુંડકો મારચલી મા, ચોસટ ખપર ધરાવતી.	૬
વૈશાક માસે માત સિંધવા, હાથ લીધા મધુકા ખાણ,	
સગ દૈતનકો મારચલીમા, કીયા દેવકા રખવાળા.	૭
જેઠ માસે જુગતમે કહીએ, જે જનેતા જુગતકી,	

ગરીબ ગરબા યાદ કરતા, વારે ચઝમે ભક્તનકી. ૮
 અસાડ માસે આઘ ઇશ્વરી, આરાસુરમાં બીરાજતી; ૯
 દેશ દેશકા શંખજ આવે, શીરપર છત્ર ધરાવતી. ૧૦
 શ્રાવણ માસે માત સિંધવાઇ, સનખલપુર આઘ બેકી;
 ધન્ય ભાગ્ય ભક્તનકી કહીએ, બહુચર માત નજરે નરખી. ૧૧
 બાદરવે મા ભદ્રકાળીકા, બદલી કરેલા દુલભસે.
 ખીર ખાંડ ઓર ગરડ જલેખી, નીવેદ કરશે જુભતીસે. ૧૨
 આસો માસે આઘ દસેરા, આધા જુગમે તેરા;
 કાલી રાતના સાધન કરશે, દીવાલીકા દીન યોગ. ૧૩
 પુરન માસ પુરષોત્તમ કહીએ, સત ઉદરસે હે આની;
 સનમુખ હોકર વલ્લભ બોલે, બહુચરમાત નજરે આળી. ૧૪

રાગ ભેરવ.

આજ પ્રાત પ્રમાત માત મુખ નીરખી સખી મનમાહે,
 આજશ ભરી આંખ રાતી, મહા મનોહર મદમાતી;
 છપી છપીલી સોહાતી, સમમર નહી કપાહે. આજ. ૧
 શીશ નખ સોહે શંગાર, કૈાસ્તુમભણી કંઠહાર,
 અદભૂત ઓપે અપાર તદવત થઇ ત્યાંહે ઉનાઇ માતુ દાતાર;
 આમણુ બીખે ઓહાર, દેવી એનું દયો દેહાર, વલ્લભને કાંવાહે આજ. ૨

રાગ ભેરવ.

આજ નીશા પ્રીય લાગી, સોહાગી સોરંગભરી;
 કિનાઇમાતની છપી નીરખી જુઓ જાગી, આજ નીશા. ૧
 શીવ શક્તિ શેઘાં નહી ને જન, તે જન હુવા અભાગી;
 જકતજનુતીની કૃપા ભઘતખ, સખથી ભયે સોહાગી, આજ નીશા. ૨
 કાંચ રાત્રી માદામોહ દાણા પુર્ણિમા અતી અનુરાગી;
 ચરણાવંદન કરી ચદુરામે, ભક્તી અચીચલ માગી, આજ નીશા. ૩

રાગ ભેરવ.

કિનઇ માત ભને ભવતી કીડ ભાગે,

છેદ્રઈશ વિશ્નુ અજે જો ઉમાર્યાઆજે,	ઉનઈ માત. ૧
નર નારી વિચારી પ્રેમે પાએ લાજે;	
સકલ રમૂધી આપે સારી ઘેર નીશાન વાજે,	ઉનઈ માત. ૨
આઘ અંત અત્રર કરે, ચરણે ચીત લાજે,	
અધમ બુદ્ધી ઉદ્ધરે, દુખ દરિદ્ર લાજે,	ઉનઈ માત. ૩
કૃપા સીધુ કૃપા કાળે ધન્યરી અપાળે,	
બટ વલ્લભને બકતી દીને એ બવોબવ માજે,	ઉનઈ માત. ૪

પ્રજ્ઞાત રાગ રામકહી.

આજ તો સ્વપ્નામાં ઉનઈએ દરશન આપ્યું,	
દુરબળ જાણીને માર દરિદ્ર કાપ્યું.	ટક.
ચાચરમાં ચાલ્યારે, કરમાં કંકુડાં ઘોળી,	
મંગળ ગાયછે સર્વ શક્તિઓની ટોળી.	આજતો. ૧
જસોદાજીના ચાંદાં ઉપર ચાંદારે કીધા,	
આપે દાર ઊધાડીને માએ દેદાર દીધા,	આજતો. ૨
ક્ષણમાં આંગી ને ક્ષણમાં તેજ અપાર,	
અંગ આબુષણ ઝોપતાં કંઠે મોતીનાહાર,	આજતો. ૩
મુસ્તકે મુગટ ને કાને કલા કુલ કેશરની આડ,	
શશી સુરજ જેવો ચાંદલીઓ ચોઠયો લેલાટ,	આજતો. ૪
જગમગ જેતી નાકે મોતી કસુખી સાડી,	
શોભા નીરખી દાશ યદુરામ જાએ બલીહારી,	આજતો. ૫

રાગ પ્રજ્ઞાત.

કોઈ જઈ કહો મારી માતન દાસને દુઃખ આકુ,	
હથવાળી હાવાં શું બુઝો રાખો શરીરને સાંજુ,	કોઈ. ૧
મેહેર કરાને મતબાલીમા, દુષ્ટ વ્યાધીને હરજો.	
કોટી અપરાધ ક્ષમા કરી, મુસ્તકે કર ધરજો,	કોઈ. ૨
મહીપાસુરને મારીયો, ચંડમુડને ચોળ્યો;	
ધુમ્રલોચનને ખોળાઓ, રક્તખીલને રોળ્યો,	કોઈ. ૩
હાથ અગન રે ઉડે ધણી, પેટમાં પીડા ખારી;	

દીન જાણીને દયા કરે, સુણો અરજ હમારી, કોષ. ૪
જેવો તેવો હું તાહરો, માટે હ્યોને જિગારી;
દાશ મોતીની રે વીનતી સુણજો માતા મારી, કોષ. ૫

રાગ ખીલું.

ઓ માણરે અકળકળા ન કળાણી. માતુ જિનેની પદરાણી:
તુજ સમાનરે ભૂતજ અવર નજાણી. સાંભળમાણ અમારીવાણી. ઝુલ.
દે દરશન દુખ પળાયેરે, નીરખતાં ભવભય જાયરે.
મુખજેતાં માહાસુખ થાયરે ત્રિપુરાયરે ત્રીગુણવેદ વખાણી. માતુ.
હર ધરજોરે જિનઇ વિનતીમારી, હું માતુ કરજી તારી
તેં માયારે ત્રીભૂવનમાં વિસ્તારી, સચરાચર ત્રીમુળાધારી. ઝુલ.
આઈ આઠ્યાં વિધન નીવારોરે, બગડેલાં કાર્ય સુધારોરે
બુડતો બેઠો તારોરે જિમારોરે જિને આનંદઆણી. માતુ.
સુણુ સ્થામારે સુખમાગેછે સૂછી, તું કરને કૃપ દ્રષ્ટી.
અખંડીતરે ધાયે અમૃતવૃષ્ટી, બકતોની ભાગો કષ્ટી. ઝુલ.
તે કીધો પંડીત કાળીરે, પરમેશ્વરી પરમ કૃપાળીરે.
પાવન કરતુ અપરવાણી માણરે આપો નીરમસવાણી. માતુ.
સ્વેતાચળરે નીવાસ ભોળીબાળ માણ આઠ્યાં ચોકચુવાળ.
દરિદ્રનારે દુઃખ હયાં તતકાળ મુખીઓ કીધો સંસાર. ઝુલ.
માને કુન્ડ જે કોષ નાહાયરે, અડસટ તીરથ ફળ થાયરે
જમકીકરનો ભય જાયરે, ઝુણુ માયરે ગીરધર જોડીપાણી. ઝુલ

રાગ ઉપરનો.

અશ્વમેલીરે આઘ ભવાં માતા. આઘ અમમાવરની દાતા.
ઘટ ઘટમારે વ્યાપી રહી વિક્ષાતા. જનની છે જગતની જતા. ઝુલ.
બકતોનાં સંકટ કાપોરે, મન વાંછીત ફળ આપોરે.
પોતાનો કરીને સ્થાપોરે, બીરજાળીરે દાશને કર્ય સુખ સાતા. આઘ. ૧
મહાદેવીરે મુખ જોવા મન થાય, દે દરશન વંદુ પાય;
છો અકળીતરે માહેશ્વરી મહામાય બહાદીકથી ન કળાજો; ઝુલ.
મા કરજી દ્રષ્ટી કરનેરે, બુડતાં બાંવડી ધરનેરે.

દુઃખીઆનું દલદર હરનેરે, ચીપુરાંભારે મીરધારી મુજ ગાતા.
અલખેલીરે આઘ બવાતીમાતા, આઘ અભયાવરની દાતા. આઘ. ૨

રાગ દેવ ગધાર.

સહીએરેરે ઉનાઈ માને જોઈએ, એની છમીલીછમી ન કાઢમે સ.
આંખ અણીવાળી, સ્વરૂપ રસાળી, પ્રાણીમાળી મન મોહીએ. સહી. ૧
ચંદ્રમુખીને જોતામાં મુખી થઈએ, રહીમુખીને દુઃખ મોહીએ. સ. ૨
વલ્લભ વરણે સદા તુજ સરણે, ચરણે ચીતકુ પરાઈએ. સ. ૩

રાગ ઉપરનો.

મારે ઉનાઈ ગયા વિતા નાચાલેરે, આઘ અવગતીઆને ગતે ધાલેરે મારે.
વરસ એકમાં નિમીષ ન દેખું, તો માછ મુજને સાલેરે; મારે. ૧
અષ્ટ સિદ્ધ નવ નિદ્ધવર ધર એકાં બધુ આલેરે; મારે. ૨
વલ્લભ ભવ અરણુવ જલભેદે, તે પુડતાં જાંવડી જાલેરે. મારે. ૩

રાગ ઉપરનો.

મુજ ઘેર આવોરે શ્રી ઉનાઈ ખાઈ તારે લોકે આંખલો ભાઈ; મુજ
મુજ મન હુરત મીઠડી સુરત, સુરત-હદે લખાઈ; મુજ. ૧
ચંપક વરણી મીટ મત દરણી, ફરણીમાં ન કલાઈ; મુજ. ૨
જેયશક્તીજે આપ આવીજે વલ્લભ દીજે વડાઈ; મુજ. ૩

રાગ ઉપરનો.

મુજ ઘેર આવોરે શ્રી ઉનાઈ માત, તુને સમર સાંજને પ્રાત મુજ ૧
ભોળી બવાતી મારે મન માની છાતી છે ખેંચાત. મુજ ૨
શીપડી જે મુને સંભારે. માહારે તો તું વીત સાત. મુજ ૩
વિશ્વ વિખ્યાત વાત બધે જાણે, વલ્લભ માતને તાત. મુજ ૪

રાગ વનામી.

ખાનાની પત રાખ્ય ઉને ચેયા ખાનાની પત રાખ્ય,
ખાનાની પત નહી રાખે તો, જાએ તારી સાખ્ય. ઉને ચેયા.
અધમ ઓધારણુ નામ સાંભળી, શરણે આવ્યો જુ માત;

જાણી પોતાનો પાળો બાળક, જેમ મધને રાખે માખ. ઉનૈ. ૨
 હું કામી કોધી લપટ ભોળી, અવગુણનો નહીપાર;
 દાસ જાણી દયા ઉર લાવો, જો હોશ મુના કોટી લાખ. ઉનૈ. ૩
 સાધન આરાધન હું તવ જાણું, ના જાણું ત્રિવેક ત્રિચાર;
 અધમ જાણી તારો મૈયા, પાપ બાળી કરો ગામ. ઉનૈ. ૪
 ઇલાહીક મુર મુઝી આદે, જાણા જપે તારો જાપ;
 તેનીશકોટી દેવતા આરાધે, મહાદેવે ચોળી ખાખ. ઉનૈ. ૫
 એક આશરો તારા નામ તણો મયા આપો ચરણ નિવાસ;
 દામોદરને નીરમળ કરીએ, જેવું કંથન હોય સુલાખ. ઉનૈ. ૬

રાગ પુરવી.

જેજેકર પુત્ર ઉનૈમઠ કે રાણીક, એ રાણીક એ રાણીક;
 યુવા ચંદન ઓર અરગળ, ધુપ દીપ બાક બાનીક. જેજે.
 નાદ નીવેદ માણને ધરસે, આરતી પુજા બાન બાનીક. જેજે.
 તાનસેન તોરા ગુન ગાવે, વાણી ઘો દીન જાણીક. જેજે.

રાગ ગોડી.

સુણો મારી અરજ ઉનૈની રાણી, દીન દાસ પોતાનો જાણી. ટેક.
 અમરને અમય પદ આપ્યું, હસ્તી ચડી ઇલાણી;
 બોતેરકોટી દાનવ હણી અચંડી રૂપે કોધ આણી. સુણો.
 સંસારનું સુખ સ્વપ્ના જેવું, ઝંઝાનું જેમ પાણી;
 ભવસાગર મૈયા પાર ઉતારો, દુર્બળ શૈવક જાણી. સુણો.
 ઘણા દીવસથી દેલ દરડા નાન નથી કંઈ અજાણી.
 હૃદયણી હવે સંકટ ટાળો, હર્ષ દૈયામાં આણી. મુણો.
 કળજીગમાં ભગતી જાત માણ, વેદ પુરાણ પ્રમાણી.
 મેહરે કરો મોતી કહે મુજપર, આપો અવીચળ વાણી. સુણો.

આઠવારની લાવણી.

મંગલકી સેવા સુનો મેરી દેવા, હાથ જોડ હમદવાર ખડે,
 પાન સોપારી દવજ નાળીએર, ચંદન ચોખા મેતચડે;

રત્ન જડયો મા મુગટ સીરપે, હીરા હારો હાર જડે.
 ચુંદડી કસખી કાર કીનારે, પંખેસે મોરસલ ઉડે.
 નાકે વેસર વાળી મા બાહે, બાળુ બંધ લટકતાં.
 બરણવ તેરા ક્યા કરે મૈયા, માતવાર તેરા ગુણુ માતા,
 બુધકી દાતા સખ જુગ માતા, તું મેરા કારજ સીધકરો.
 ચરન કમલકો આશરો, સરન તુમારે આનકરે,
 સાચીરે આધ જુગત અંખે મકર વીલંખે.
 સંતનકે બંડાર ભરે જ્યાં જ્યાં ભીરપરે;
 સંતનકુ દુખ દાળદ પલમાં હરે.
 એસીરે તું આધ બવાની તેરે કમલ મેરા ચીત રખનાં. બર. ૧
 ગુરવાર હુ સખજુગ માહે પુરન અનોપમ રૂપ બયો.
 માતા હોકે પુત દીલાવે, કલા સારાદા ભોગ લીયો;
 તું રખવાલી અપરવાલી ખેડે કૌતક આપ કીયો.
 જે માગે સો દયા ભાવસે પલમે સંકટ દુર કીયો.
 ભકતકાજ મા ધાઈરે કાંઈ ઉદો ઉદો મુખસે કેતા બરણવ. ૨
 શુકરવાર સખ દાયક સાધુ સત ખડે તેરી ખીંદગીમે.
 માનસંત ખડે તેરી હજુર મે, ખલા વીશ્નુ મહેષ મુની વેદવાંચને હજુરે.
 અટલ સિદાસન બેઠીરે મા મા મતબાલી મગનમે.
 સીર કચનકા છત્ર ખીરાજે જલહલ જોત જુગતમે.
 એસીરેતું આદ્ય બવાની તેરે કમલ મેરા ચીત રખના, બરણવ. ૩
 વાર શનીચરકા કહું જીવન પાનર જીવક નડપરે.
 અડસટ તેરા નવ ખડેરા, અડમડ બસનુરે.
 રક્તખીજ રક્તનમે રોમે, ધુમરીઆ સોચન મારે.
 અગાસુર મારે અગાસુર મારે જ્યાં મારે મહીસાસુરે.
 ભકત કાજ મા ધાઈરે ઉદો ઉદો મુખસે કેતા. બરણવ. ૪
 આદીતવારે આદ્ય કુમારી રૂપ અનોપમ હે તેરા.
 ત્રીભુવનકી તુ મહેરાની પાપીકુ પાર ઉતારા.
 તુમ હો માતા ખીન જુગતકી મેં હું બાલક તુમેરા.
 મેહેર કરો મેરી બિનાધ બવાની ખીના મુગટકુ આધારા.

